

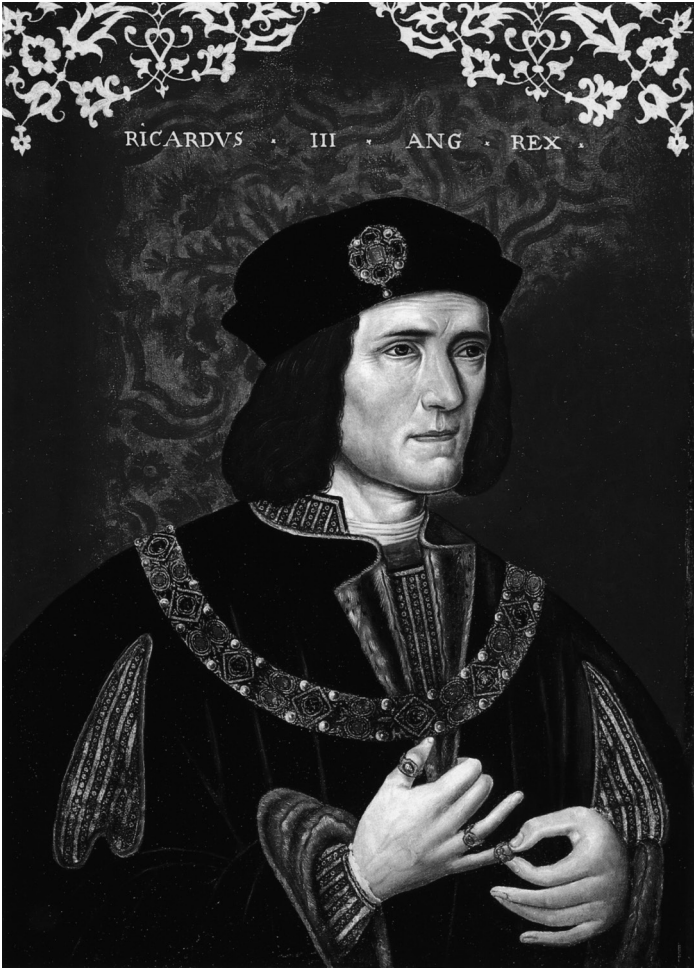
JOSEPHINE TEY

EEN
KONINKRIJK
VOOR EEN

moord

Uit het Engels vertaald door Lore Coutinho

MANTEAU

1

Grant lag in zijn hoge witte ziekenhuisbed te staren naar het plafond, vervuld van afschuw. Hij kende het uit-en-te-na tot in de kleinste barsten. Hij had kaarten gemaakt van dat keurige, schone plafond en ontdekkingsreizen op rivieren, eilanden, continenten. Hij had er raadselspelletjes van gemaakt en verborgen vormen opgespoord – gezichten, vogels en vissen. Hij had wiskundige berekeningen gemaakt en de stellingen, hoeken en driehoeken uit zijn schooljaren opnieuw ontdekt. Hij kon praktisch niets anders doen dan naar het plafond kijken. En hij haatte het intens.

Hij had de Krielkip voorgesteld zijn bed een eind te draaien zodat hij een nieuw stuk plafond zou kunnen verkennen. Maar dat scheen de symmetrie van de kamer te bederven, en in ziekenhuizen kwam symmetrie krap een hoofdlenge achter hygiëne en een hele lengte voor godsvrucht. Alles wat niet evenwijdig stond betekende in het ziekenhuis ontheiliging. Waarom las hij niet, vroeg ze. Waarom las hij niet verder in die dure gloednieuwe romans die zijn kennissen steeds maar aansleepten?

‘Er worden veel te veel mensen geboren op de wereld en veel te veel woorden geschreven. Miljoenen en miljoenen woorden rollen iedere minuut van de drukpersen. Een afgrijselijk idee.’

‘U praat alsof u last van constipatie hebt,’ zei de Krielkip.

De Krielkip was zuster Ingham, en feitelijk was ze een heel aardig meisje, een meter vijfenvijftig en alles precies in de juiste proporties. Grant noemde haar de Krielkip om zich te wreken voor het feit dat hij zich moest laten commanderen door een porselei-

nen vrouwtje dat hij met één hand kon optillen. Als hij overeind stond, welteverstaan. Het was niet alleen dat ze hem vertelde wat hij wel en niet mocht doen, maar het nonchalante gemak waarmee ze omsprong met zijn ruim een meter tachtig lange lijf vond Grant vernederend.

Voor de Krielkip was kennelijk niets te zwaar. Ze hanteerde matrassen met de vanzelfsprekende gratie van een jongleur. Als ze geen dienst had werd hij verzorgd door de Amazone, een godin met armen als beukentakken. De Amazone heette zuster Darroll, was afkomstig uit Gloucestershire en vol heimwee zodra de eerste narcissen verschenen. (De Krielkip kwam uit Lytham St. Anne's en was veel te nuchter voor narcissenstemmingen.) Ze had grote zachte handen en grote zachte koeienogen en ze keek altijd alsof ze vreselijk met je te doen had, maar de geringste lichamelijke inspanning deed haar hijgen als een karrenpaard. Over het geheel genomen vond Grant het nog vernederender te worden behandeld als een loden gewicht dan alsof hij zo licht was als een veertje.

Grant was aan zijn bed gekluisterd en overgeleverd aan de Krielkip en de Amazone omdat hij door een luik was gevallen. Dit was natuurlijk het toppunt van vernedering; daarmee vergeleken was het gehijs van de Amazone en het luchtig gehanteer van de Krielkip slechts een onbetekenende bijkomstigheid. Door een luik vallen was wel het meest bespottelijke dat je je kon voorstellen, dat was iets uit een klucht, banaal en grotesk. Even voordat hij van het schouwtoneel verdween had hij Benny Skoll vlak op de hielen gezeten, en het feit dat Benny bij de volgende hoek rechtstreeks in de armen van brigadier Williams tuinde vormde Grants enige, alhoewel ietwat schrale troost in zijn onverdraaglijke toestand.

Benny was nu voor drie jaar 'opgeborgen', en dat was heel bevreemdend voor de trouwe onderdanen, maar Benny zou kwijtschelding krijgen als hij zich goed gedroeg. In ziekenhuizen bestond geen kwijtschelding voor goed gedrag.

Grant wendde zijn ogen af van het plafond en keek zijdelings

naar de stapel boeken op zijn nachtkastje, de kleurige dure stapel die de Krielkip hem zo dringend had aanbevolen. Het bovenste boek met die aardige foto van La Valetta in onwaarschijnlijk roze, was Lavinia Fitch's jaarlijks verslag over de wederwaardigheden van haar onberispelijke heldin. Gezien de afbeelding van de Grote Haven op de omslag was de onderhavige Valerie of Angela of Cecile of Denise vermoedelijk de echtgenote van een zeevarende figuur. Hij had het boek slechts opengeslagen om de vriendelijke opdracht te lezen die Lavinia erin had geschreven.

En hij ploegde voort was een zevenhonderd bladzijden dikke turf van Silas Weekley vol aards zwoegen. Te oordelen naar het eerste hoofdstuk was er geen wezenlijke wijziging in de toestand gekomen sinds Silas' laatste boek: moeder lag boven in de kraam van haar elfde spruit, vader lag beneden uitgeteld na zijn negende borrel, de oudste zoon lag in de koeienstal overhoop met de regering, de oudste dochter lag met haar minnaar in het hooi en alle anderen lagen wat te scharrelen in de schuur. De regen drupte van het rieten dak en de mest dampte in het midden. Silas vergat nooit de mest. Het was zijn schuld niet dat de damp ervan het enige niet neerslaande was in zijn verhaal. Als Silas een neerslaand soort damp had kunnen bedenken, had hij daar zeker melding van gemaakt.

Onder de harde slagschaduwen en hoogglanzende gestalten van Silas' boekomslag lag een sierlijk bandje vol tierlantijnen en barokke nonsens, getiteld *Belletjes aan haar tenen*. Een snaaks vertelsel van Rupert Rouge over ontucht. Rupert Rouge wist je de eerste drie bladzijden altijd aan het lachen te krijgen. Omstreeks pagina drie merkte je dat Rupert van die hoogst snaakse (maar natuurlijk geenszins ontuchtige) figuur George Bernard Shaw het makkelijkste maniertje had afgekeken om leuk te lijken, de paradox. Daarna zag je de grappen al drie zinnen van tevoren aankomen.

Het geval met een rood pistoolschot over een nachtgroene om-

slag was het nieuwste boek van Oscar Oakley. Ruwe klanten die praatten met opgeengkleemde kaken in een kunstmatig Amerikaans dat niets gemeen had met echte geestige spitsheid. Blondines, kroegen vol chroom, halsbrekende achtervolgingen. Hoogst opmerkelijke nonsens.

De zaak van de verdwenen blikopener door John James Mark vertoonde in de eerste twee bladzijden drie procedurefouten en had Grant ten minste vijf plezierige minuten opgeleverd waarin hij een denkbeeldige brief had opgesteld aan de auteur ervan.

Hij wist niet meer wat het dunne blauwe boek onder in de stapel behelsde. Iets serieus, over statistiek dacht hij. Tseetseevliegen, of calorieën, of seksueel gedrag of iets dergelijks.

Zelfs hierbij wist je al wat de volgende bladzijde ging brengen. Week niemand op deze hele wijze wereld ooit meer af van zijn patroon? Zat iedereen vandaag de dag vastgebakken aan een formule? De schrijvers schreven tegenwoordig zo sterk volgens een sjabloon dat hun publiek dat van ze verwachtte. Het publiek praatte over 'een nieuwe Silas Weekley' of 'een nieuwe Lavinia Fitch' precies zoals men praatte over 'een nieuwe aansteker' of 'een nieuwe haarborstel'. De mensen zeiden nooit 'een nieuw boek van' wie het dan mocht wezen. Hun belangstelling gold niet het boek maar de nieuwheid ervan. Ze wisten heel precies hoe het boek zou zijn.

Misschien zou het goed zijn, dacht Grant terwijl hij zijn ogen vol afschuw afwendde van de kleurige stapel, als alle drukpersen ter wereld een generatie lang stilgelegd werden. Er zou een letterkundig moratorium moeten komen. De een of andere supermens zou een straal moeten uitvinden die alle persen tegelijk deed stilstaan. Dan zouden de mensen je niet een bende nonsens sturen als je plat op je rug lag en zouden geen bazige porseleinen vrouwtjes van je verwachten dat je ze nog las ook.

Hij hoorde de deur opengaan, maar had geen zin om te kijken. Hij had zijn gezicht naar de muur gewend, letterlijk en figuurlijk.

Hij hoorde iemand de kamer door naar zijn bed komen en sloot

zijn ogen tegen een eventueel gesprek. Hij had op dit ogenblik geen behoefte aan medegevoel uit Gloucestershire noch aan opgewektheid uit Lancashire. In de stilte die volgde vingen zijn neusgaten een vaag verlokkelijke geur op die een licht heimwee naar de velden bij Grasse in hem wakker riep. Hij genoot ervan en dacht na. De Krielkip rook naar lavendelpoeder en de Amazone naar zeep en jodoform. Wat hier zo duur om zijn neusgaten zweefde was *l'Enclos Numéro Cinq*. Slechts een van zijn kennissen gebruikte dat parfum: Marta Hallard.

Hij deed een oog open en gluurde naar haar. Ze had zich kennelijk over hem heen gebogen om te zien of hij sliep en stond nu besluiteloos – als Marta tenminste ooit iets kon doen dat je besluiteloos kon noemen – te kijken naar de stapel al te duidelijk onaangeroerde publicaties op het nachtkastje. Onder haar ene arm had ze twee nieuwe boeken en in haar andere een grote bos witte sering. Hij vroeg zich af of ze witte sering had gekozen omdat die volgens haar opvattingen de passende bloemenhulde voor winterse dagen waren (ze tooiden haar kleedkamer in de schouwburg van december tot maart) of omdat ze goed pasten bij haar zwart-en-witte elegantie. Ze had een nieuw hoedje op en droeg het parelcollier dat hij eens voor haar had kunnen terugveroveren. Ze zag er heel knap uit, chic alsof ze zo uit Parijs kwam en verrukkelijk anders dan alles hier in het ziekenhuis.

‘Heb ik je wakker gemaakt, Alan?’

‘Nee. Ik sliep niet.’

‘Ik kom kennelijk aandragen met het spreekwoordelijke water naar de zee,’ zei ze, terwijl ze de twee boeken liet neerploffen naast hun versmadede broederen. ‘Ik hoop dat je deze boeiender zult vinden dan die stapel. Heb je zelfs niet geprobeerd een heel klein hapje Lavinia te proeven?’

‘Ik kan niet lezen.’

‘Heb je pijn?’

‘Ik verga. Maar niet in mijn been en evenmin in mijn rug.’

‘Waar dan?’

‘Ik heb last van wat mijn nicht Laura “de fistels der verveling” noemt.’

‘Arme kerel. Die Laura van je heeft volkomen gelijk.’ Ze nam een bos narcissen uit een vaas die veel te groot voor ze was, liet ze met een van haar fraaiste gebaren in de wasbak vallen en begon de sering erin te schikken. ‘Je zou zo denken dat verveling een enorm gapend gevoel is, maar dat is natuurlijk niet zo. Het is iets kleins, pietluttigs.’

‘Niks klein, het is alsof je wordt geslagen met brandnetels.’

‘Waarom verdiep je je niet in het een of ander?’

‘Iets verheffends bedoel je?’

‘Ja, verheffend voor je geest. Om nog maar niet te spreken van je ziel en je humeur. Je zou de een of andere filosofie kunnen bestuderen. Yoga of iets dergelijks. Maar een analytische geest is, vermoed ik, niet erg geschikt voor een contemplatieve beschouwing van het abstracte.’

‘Ik heb inderdaad overwogen me nog eens in algebra te verdiepen. Ik heb het gevoel dat ik algebra op school nooit recht heb doen wedervaren. Maar ik heb zoveel meetkunde gedaan op dat verdomde plafond dat ik op het ogenblik genoeg heb van de wiskunde.’

‘Tja, en legpuzzels zijn denk ik ook niet geschikt voor iemand in jouw positie. Wat zou je denken van kruiswoordpuzzels. Ik zou een boekje vol met die dingen voor je kunnen meebrengen als je wilt.’

‘God beware me.’

‘Je zou ze natuurlijk kunnen bedenken. Ik heb gehoord dat dat veel leuker is dan ze oplossen.’

‘Misschien. Maar een woordenboek weegt ettelijke ponden. Bovendien heb ik er altijd een hekel aan gehad, iets te moeten nasaan.’

‘Schaak je eigenlijk? Ik weet het niet meer. Wat zou je zeggen

van schaakproblemen? Wit aan zet en mat in drie zetten of iets dergelijks.’

‘Ik heb alleen belangstelling voor de visuele kant van schaken.’

‘Visueel?’

‘Hoogst decoratieve stukken, paarden en pionnen en zo. Heel sierlijk.’

‘Charmant. Ik zou natuurlijk fraaie stukken voor je kunnen meebrengen, om mee te spelen. Maar goed, schaken valt weg. Je zou een of ander wetenschappelijk onderzoek kunnen doen. Dat is ook een soort wiskunde. Een oplossing zoeken voor een onopgelost probleem.’

‘Een misdaad bedoel je? Ik ken alle zaken uit mijn hoofd. En er valt niks meer aan te doen. Zeker niet door een vent die plat op zijn rug ligt.’

‘Ik bedoel niet een zaak uit de archieven van Scotland Yard. Ik bedoel iets beters – hoe zeg je dat? – iets klassieks. Iets waar de wereld sinds eeuwen over piekert.’

‘Noem eens een voorbeeld.’

‘Nou, de cassettebrieven.’

‘O nee, alsjeblieft, ik heb een hekel aan Maria Stuart!’

‘Waarom?’ vroeg Marta die, zoals alle actrices, Maria Stuart zag door een waas van witte sluiers.

‘Een slechte vrouw zou ik nog boeiend kunnen vinden, maar een domme, dat nooit!’

‘Dom?’ vroeg Marta met haar fraaiste diepe Electrastem.

‘Erg dom.’

‘O Alan, hoe kun je!’

* Brieven die na de overhaaste vlucht van James Hepburn, graaf van Bothwell, Maria Stuarts minnaar, later haar derde echtgenoot, in een afgesloten zilveren cassette werden aangetroffen en haar compromitteerden in verband met de dood van haar tweede echtgenoot. Sommige historici betwijfelen of deze brieven inderdaad van Maria Stuart afkomstig waren. Op het ogenblik beschikt men alleen nog over vertalingen en kopieën. De originelen zijn onmiddellijk na haar dood vernietigd door haar zoon, Jacobus I van Engeland (vert.).

‘Als ze een ander soort hoofdbedekking had gedragen, had niemand zich ooit om haar bekommerd, het is dat kapje dat de mensen voor haar inneemt.’

‘Denk je dat ze minder groots bemind had in een zonnehoed?’

‘Ze heeft helemaal nooit groots bemind, in wat voor soort hoed ook.’

Marta's gezicht drukte zoveel aanstoot uit als een leven lang in de toneelwereld en een uur zorgvuldige opmaak maar kon opleveren.

‘Waarom denk je dat?’

‘Maria Stuart was een meter tachtig lang. Bijna alle grote vrouwen zijn op seksueel gebied koud. Vraag maar aan een dokter.’

En terwijl hij het zei vroeg hij zich af hoe het kwam dat hij zich in al die jaren sinds Marta hem voor het eerst had aangenomen als reservebegeleider, als ze er een nodig had, nooit had afgevraagd of haar bekende nuchterheid waar het mannen betrof iets te maken had met haar lengte. Maar Marta vatte het niet persoonlijk op; haar gedachten waren nog bij haar favoriete koningin.

‘Maar ze was toch wel een martelares. Dat kun je niet ontkennen.’

‘Martelares voor wat?’

‘Haar geloof.’

‘Het enige dat haar martelde was haar reumatiek. Ze is met Darnley getrouwd zonder dispensatie van de paus, en met Bothwell volgens protestantse ritus.’

‘Straks ga je me nog vertellen dat ze niet gevangen heeft gezeten.’

‘De moeilijkheid met jou is dat je je haar voorstelt in een kamertje boven in een kasteel met tralies voor de ramen en een trouwe ouwe dienstmaagd die met haar bad. In feite had ze een persoonlijke huishouding van zestig koppen. Ze beklagde zich bitter toen dit werd teruggebracht tot een armzalige dertig en stierf bijna van ergernis toen er ten slotte slechts twee secretarissen, ver-

scheidene vrouwen, een borduurster en twee koks overbleven. En Elizabeth moest dat allemaal uit haar eigen zak betalen. Twintig jaar lang heeft ze betaald en twintig jaar lang heeft Maria Stuart met de kroon van Schotland door heel Europa geleurd bij iedereen die maar een revolutie zou willen ontketenen en haar weer op de troon zetten die ze was kwijtgeraakt; of eventueel op de troon waarop Elizabeth zat.

Hij keek Marta aan en zag dat ze glimlachte.

‘Heb je er nu wat minder last van?’ vroeg ze.

‘Waarvan?’

‘De fistels.’

Hij lachte.

‘Ja. Ik was ze een hele minuut lang gewoon vergeten. Dat is tenminste een ding op Maria Stuarts creditzijde.’

‘Hoe komt het dat je zoveel weet over Maria Stuart?’

‘Ik heb in mijn laatste schooljaar een scriptie over haar gemaakt.’

‘En ze beviel je niet, neem ik aan.’

‘Wat ik over haar te weten kwam beviel me niet.’

‘Dus je vindt haar niet tragisch?’

‘O ja, heel tragisch. Maar niet op de manier zoals men haar in het algemeen tragisch vindt. Haar tragedie was dat ze als koningin werd geboren maar met de mentaliteit van een kleinburgerlijke huisvrouw. Mrs. Tudor in de volgende straat overtroeven is onschuldig en vermakelijk; het kan je verleiden tot onverantwoordelijke aankopen op afbetaling, maar daar heb je alleen zelf de last van. Als je op dezelfde manier te werk gaat met koninkrijken, is het resultaat rampspoedig. Als je bereid bent een land van tien miljoen inwoners te verkwanselen om een koninklijke rivale de ogen uit te steken, eindig je als een mislukkeling, zonder een vriend op de wereld.’ Hij lag er nog even over na te denken. ‘Ze zou een doorslaand succes geweest zijn als hoofd van een meisjesschool.’

‘Mispunt!’

‘Dat was niet onvriendelijk bedoeld. De docenten hadden haar sympathiek gevonden en alle kleine meisjes hadden haar aanbeden. Dat bedoel ik als ik zeg dat ze tragisch was.’

‘Nou vooruit dan maar. Dus geen oplossing van het brievenmysterie. Wat is er verder nog? De Man met het IJzeren Masker.’

‘Ik weet niet meer wie dat was, maar ik zou geen belangstelling kunnen opbrengen voor een vent die kiekeboe speelt achter blikwerk. Ik zou nooit belangstelling kunnen opbrengen voor iemand wiens gezicht ik niet kon zien.’

‘Ach ja, ik dacht niet aan je belangstelling voor gezichten. De Borgia’s hadden prachtige gezichten. In die richting zijn nog wel wat mysteries te vinden waarin je je zou kunnen verdiepen. Of wat zeg je van Perkin Warbeck? Bedrog is altijd fascinerend. Was hij een bedrieger of niet? Een enig spelletje. De balans kan nooit helemaal doorslaan naar de ene of de andere kant. Je duwt ertegen en hij wipt weer omhoog, net zo’n speelgoedje met lood erin.’

De deur ging open en het gezellige gezicht van Mrs. Tinker verscheen in de opening, met daarboven haar nog gezelliger en historisch hoofddekseel. Mrs. Tinker droeg een en dezelfde hoed sinds de dag dat ze voor het eerst kwam ‘werken’ bij Grant, en hij kon zich haar niet met een andere hoed voorstellen. Dat ze er wel nog een had wist hij, omdat ze die droeg bij haar ‘goeie blauwe’, een geval voor zon- en feestdagen, dat ze nog nooit had aangetrokken als ze op Tenby Court 19 verscheen. Ze droeg deze kledij met een ritueel besef en gebruikte haar als graadmeter waaraan ze de gelegenheid afmat.

‘Heb je je geamuseerd, Tink? Hoe was het?’ ‘Niet veel zaaks, ik had er mijn goeie blauwe niet voor hoeven aantrekken.’

Ze had de jurk gedragen op de trouwdag van prinses Elizabeth en voor verschillende andere koninklijke feesten, en ze was er zelfs een keer in gefilmd, had twee flitsende seconden lang geprikt achter de hertogin van Kent die een lint doorknipte, maar voor Grant was hij niets anders dan een verslag, een criterium van de

maatschappelijke waarde van de feestelijkheid. Een gelegenheid was wel of niet de moeite waard om er je 'goeie blauwe' voor aan te trekken.

'Ze zeiden dat u bezoek had,' zei Mrs. Tinker 'en ik wou al weggaan maar toen hoorde ik een bekende stem en ik zeg tegen me eigen, het is Miss Hallard maar, zeg ik, daarom kom ik maar binnen.'

Ze was beladen met allerlei papieren zakken en een stijf bosje anemonen. Ze begroette Marta als vrouw tot vrouw want ze was in haar jonge jaren kledster geweest en had daardoor geen overdreven eerbied voor de godinnen van de toneelwereld; met een schuinse blik keek ze naar het fraaie arrangement seringentakken dat zich onder Marta's handen had ontwikkeld. Marta zag die blik niet, maar ze zag het bosje anemonen en nam de touwtjes in handen alsof ze de situatie al eens gerepeteerd had.

'Ik verspil het loon van mijn zwerversleven aan witte seringenvoor jou en dan overtroeft Mrs. Tinker me door de Leliën des Velds voor je mee te brengen.'

'Lelies?' zei Mrs. Tinker twijfelend.

'Ja, dat zijn de leliën des velds. U weet wel, die niet arbeiden en niet spinnen.'

Mrs. Tinker betrad een kerk slechts voor huwelijken en doopplechtigheden, maar ze hoorde bij een generatie die naar zondagschool werd gestuurd. Met nieuwe belangstelling keek ze naar het bosje glorie dat haar wollen handschoenen omvatte.

'Nou, dat heb ik nooit geweten. Eigenlijk veel natuurlijker, hè? Ik heb me er altijd aronskelken bij voorgesteld, hele velden vol ervan. Verschrikkelijk duur weet u, maar een beetje treurig. Dus ze waren niet wit? Nou, waarom zeggen ze dat er niet bij? Waarom noemen ze het dan lelies!'

En ze praatten nog wat door over vertalen en hoe misleidend de Heilige Schrift kon zijn ('Ik heb me altijd afgevraagd wat voor brood je moest uitwerpen op het water,' zei Mrs. Tinker) en het penibele ogenblik was voorbij.

Terwijl ze nog bezig waren met de Bijbel, kwam de Krielkip binnen met nog meer vazen. Grant zag dat ze geschikt waren voor seringen maar niet voor anemonen. Dat was een hulde voor Marta – een paspoort voor verder contact. Maar Marta had nooit aandacht voor vrouwen tenzij ze ze in de onmiddellijke toekomst nodig dacht te hebben; haar tactvol optreden tegenover Mrs. Tinker was zuiver *savoir faire* geweest, een automatische reflex. De Krielkip moest zich dus tevredenstellen met een functionele in plaats van een maatschappelijke rol. Ze verzamelde de versmadede narcissen uit de wasbak en zette ze gedwee in een andere vaas. Deze gedweeheid van de Krielkip was het schoonste schouwspel dat Grants ogen in lange tijd hadden mogen aanschouwen.

‘Nou,’ zei Marta toen ze klaar was met het schikken van de seringen en het resultaat op een plaats had gezet waar hij het kon zien, ‘ik ga en laat het aan Mrs. Tinker over, je alle lekkere hapjes te voeren uit die zakjes daar. Het is toch niet toevallig zo, Mrs. Tinker, schat, dat een van die zakjes die zalige ratafiakoekjes bevat die u zo heerlijk bakt?’

Mrs. Tinker straalde.

‘Wilt u er een paar? Zo vers uit mijn oven?’

‘Nou, ik zal er achteraf natuurlijk voor moeten boeten – er zit zoveel boter in, dat is moordend voor mijn lijn – maar geef me er alsjeblieft twee, dan stop ik ze weg voor straks bij de thee in de schouwburg.’

Ze koos complimenteus zorgvuldig twee koekjes (‘Ik vind ze heerlijk als ze aan de rand zo’n beetje bruin zijn’), stopte ze in haar tas en zei: ‘Nou, au revoir Alan. Ik kom over een dag of twee weer naar je kijken, en dan zal ik een sok voor je opzetten. Niets is zo kalmerend als breien, nietwaar zuster?’

‘Ja, dat is waar. Een heleboel van mijn mannelijke patiënten zetten een breiwerkje op. De tijd gaat er fijn vlug mee om, vinden ze.’

Marta wierp hem van de deur een kushand toe en verdween, gevolgd door de eerbiedige Krielkip.

‘Het zou me verbazen als dat juffie beter was dan je kan verwachten,’ zei mrs. Tinker, terwijl ze de inhoud van haar papieren zakken begon tentoon te spreiden. En ze doelde niet op Marta.

© 2024 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en de erven Coutinho

Oorspronkelijke Engelse uitgave: *The Daughter of Time*, Peter Davies,
1951

Nederlandse uitgave: *Een koninkrijk voor een moord*, De Arbeiders-
pers, 1972

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Eerste druk juni 2024

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Opmaak binnenwerk: Ready2Print
Vertaling: Lore Coutinho

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4109 4
D/2024/0034/251
NUR 305